

העורב

א.א. פו 1845

עברית: ראובן וימר (C)

מתוך הספר "העורב – כל שירי אדגר אלן פו".

פעם, בחצות קודרת, מתנגע בהרהרת
על מוזרותו של עקד רב-חכמה שכוחת דורות,
בנמנום ראשי הנעתי, בפתאום דפיקה שמעתי –
מאן דהוא, כמו שמעתי, על דלתי תופף רכות?
"שָׁמָא מִבְּקָר", מלמלתי, "על דלתי דופק רכות –
זה בלבד – וְאָפֶס עוֹד".

בחדות עולה בי זכר קר קודר של ליל דצמבר,
בדל גחלת, שָׁבֵר אָפֶר, על רצפה יטיל צלאור.
פה את יום מחר אויתי – שְׁוֹא לְנַחוּמִים קוֹיִתִי
מספרי מזור רויתי – פי אבוד אבדה לגור –
הנְדִירָה והזוהרת, לָהּ שְׁרָפִים קָרָאוּ "לְגוֹר" –
אלמונית קאן, בת-לא-אור.

וילונות שני בלחש של יגון השמיעו רחש,
הבעיתוני – ומלאוני באימים וחרדות;
להשקיט לבי נסיתי, שוב ושוב אליו פניתי:
"רק אורח הוא, תהיתי, שבוחר דלתי לפקד –
מבקר בושש בנשף סף דלתי בוחר לפקד –
זו, רק זאת, וְאָפֶס עוֹד".

את פְּחָדֵי עַל כֵּן הִבְסָתִי, וְלִכֵּן כָּבַר לֹא הִפְסָתִי.
"סר", אָמַרְתִּי, "אוּ גִבְרַת, בְּמַחִילָה, אֲלֵפֵי סְלִיחוֹת;
אִךְ עֲבָדָה הִיא שְׂנֵמְנַמְתִּי, קוֹל נְקִישְׁתְּכֶם חֲלַמְתִּי,
וְתַמְהָתִי אִם שְׁמַעְתִּי, כִּי רַבָּה הִיְתָה מְאֹד",
לְרִנְחָה וְלִתִּי פִתְחָתִי, הִס לְבִי מִחֲשָׁאוֹת.
אֶפֶל שָׁם – וְאָפֶס עוֹד.

מִבְּטִי בַחֲשׂוֹן שְׁטוֹ, וְסִפְקוֹת לְבִי צָבְטוּ.
פָּחַד וּפְלִיאָה בִּי חָתוּ, שֶׁרְעַפִּים עוֹטֵי מְגוֹר.
אִךְ הִדְמָמָה שׁוֹלֶטֶת, דָּם לְדָם יִבִּיעַ שְׁקֵט,
רַק מְלָה אַחַת נִלְחָשֶׁת, רַק נִלְאֵט הַשֵּׁם "לְנֹר!"
שְׁאוֹתוֹ בִּלְאֵט לְחֲשָׁתִי, וְהֵהָד הַשֵּׁיב: "לְנֹר!"
זֶה בִלְבָד – וְאָפֶס אוֹר.

אֲזַ אֶל חֵיק חֲדָרֵי חוֹרְתִי, וּבְתוֹךְ נִפְשֵׁי בְעֵרְתִי,
וּמְיָד שְׁנִית שְׁמַעְתִּי: הִנְקִישָׁה גִבְרָה מְאֹד.
"רַגַע", סִחַתִּי לִי בְשֶׁקֶט, "יָד עַל שְׁמִשְׁתִּי דוֹפְקֶת;
הִבָּה וְאֵרֵד לְחֶקֶר, וְאֶפְתֹּר אֶת זֶה הַסּוֹד –
הִרְגַע לְבִי אִךְ רַגַע, וְאֶחְקֹר אֶת זֶה הַסּוֹד –
רוּחַ הִיא – וְאָפֶס עוֹד!"

חֵיש פִּתְחָתִי הַתְרִיסִים, וּבָרַב נִפְנוּף כְּנַפִּים
בָּא עוֹרֵב אֲצִיל הַחֲדָרָה, מְעַתִּים קְדָמוֹנִיּוֹת.
בְּלִי קִדְהָ הַמַּתְבַּקֶּשֶׁת, בְּלִי הַסּוֹס קָטָן לְגִשְׁתִּי,
בְּאַרְשֶׁת לוֹרֵד אוֹ אֲשֶׁת, מַתִּיָּהָר בְּסִכָּר הוֹד –
שָׁם עַל פֶּסֶל רֹאשׁ אֲתַנְהָה הַחֲיִשָּׁב בְּמִלּוֹא הַהוֹד –
הַתִּישָׁב – וְאָפֶס עוֹד.

שחור אותה צפור קסם לי, לחיך מעט גרם לי.
פה חמור ומנמס הוא, כל-כלו אומר כבוד.
"אף שציצתך גלחה, לא שכוי הנך, אחא,
לא עופפת פאן משחת, מלילה של ארץ נוד.
לי גלה שמך הלורדי, את שמך מארץ נוד".
העורב שח: "קרא! לא-עוד".

עוף עלג הוא, כמדמני. מענהו התמיחני.
דבורו, קרקור בלי פשר – מן הסתם חכמה של עוף;
אך? הא מסכם עלינו: אף אנוש בכל ארצנו
לא ראה עורב אצלנו על משקוף יושב בהוד;
עוף יושב על ראש אתנה ומשקיף משם בהוד,
עם מין שם כמו: "קרא! לא-עוד".

אף עורבא על ראש אתנה, ודברו כמו בא ממנה,
רק קרקור אחד דובב הוא, כמו לבו שפוף עד פלות.
לא יותר מזה השיח – לא נוצה אחת הזיח –
עד שורחש פי הסיח: "חברים סופם לבגד –
כבר מחור הוא יעזבני, וכתקוותי ינוד".
שח העוף אז: "קרא! לא-עוד".

כף את הדממה קורע מענהו הקולע.
אף אמרתי: "זה לבטח פל יינו אשר בנאד.
בעליו אשרם הקירו – אף טפה בו לא השאירו.
פל תוחלת שוא הסירו. אסונם כבד מאד.
רק קריאת עורב הותירו, פי גדל הפאב מאד.
"קרא! קראו הם, "קרא! לא-עוד".

קריאתו אותי הקסימה, את נפשי בת שחוק הנעימה,
חיש כרסה מולם קרבתי: פסל, דלת, עוף-נדוד;
על הפר לי התענגתי, ארג של הרהור ארגתי.
מבשר אסון סברתי, רע מראה ושחור אפוד –
מה הקשר, מהו פשר קרקורו צופן הסוד,
סוד פשרו של "קרא! לא-עוד".

כך ישבתי ונחשתי, אף לא תברה לחשתי
אל העוף, שמבטו חדר בשרי כמדקרות:
תוף הרהור אחור רכנתי, על כרית ראשי השענתי
על סגול הקטיפה שקעתי שעלפה באור נרות
על קטיפה אשר לטפה בנדה, בזחר נרות;
לא תלטף ידה, לא-עוד.

האור נדחס סחרחרת כמתה של ריח קטרת
מונפה בידי שרף, על המרבוד נוטפת מור.
סחתי לי: "אמלל, אשריך! אל רחום הוא אלהיך!
את קבעת תנחומיו שלח לך אחר כבוד!
גמע, אוה, גמע, סם משכך, ושכח לנור, אברה אבוד!"
העורב שח: "קרא! לא-עוד".

"עוף-נביא", אמרתי: "עפת! עוף-נביא, אם גם בן תפת!
אם מאל או שד נשלחת, או נשאת בסופות.
אם בנס שלם הגעת, בביתי מסתור מצאת,
בית של אימה וצער – השבעתיך: תן לי אות,
בגלעד – היש שם צרי? נא ענני, תן לי אות!"
העורב שח: "קרא! לא-עוד".

“עוף-נביא”, אמרתי: “עפת! עוף-נביא, אם גם כן תפת!
אל אחד ברא את שנינו – השבעתיך, נא אמר:
האחבק עלמה בלי דפי, שם הרחק בגן היפי?
מלאכים 'לנור' קראו לה, אל לבס אמצו עד פלות –
הנדירה והזוהרת, את לנור אמצו עד פלות?”
העורב שח: “קרא, לא-עוד”.

“זו מלת פרדה, עוף-שרץ! “התפרצתי אז בקרץ,
שעלה בי כשלהבת. “שוב אל שחת! התנדה!
אל תשאיר מאחוריך שום נוצה, עדות שקריך!
הסתלק מראש הדלת, מן הפסל התעופף!
מקורך שלף מלבי והעלם אחר כבוד!”
העורב שח: “קרא, לא-עוד”.

ועורב לא מתעופף לו, עוד יושב לו, דם יושב לו,
על אתנה, על הדלת, בלי לנוע או למעד;
עם ניצוץ רשעות בעין, כחולם חלום כן-קין,
אור גרות צלו ירעיד על הרצפה והפגוד;
ונפשי מזה הצל שעל רצפה ועל פרגוד
לא תקום, אקרא – לא-עוד.